

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

SEN NOCI UNIVERZITNÍ

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

SEN NOCI UNIVERZITNÍ
III.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Georgina Guthrie
THE TRUEST OF WORDS

Copyright © 2013 by Georgina Guthrie

© Grada Publishing, a. s., 2017

All rights reserved. Authorized translation from the English language edition published by Omnific Publishing, LLC.

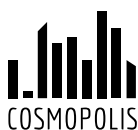
Z anglického originálu The Truest of Words, vydaného nakladatelstvím Omnific Publishing, LLC. v roce 2014, přeložila Kristýna Vítková

Redakce Dana Řezníčková

Korektura Barbora Srncová

Obálka Tomáš Vondráček

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2017 pod značkou Cosmopolis jako svou 6495. publikaci

Tisk FINIDR

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9649-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-9648-7 (pdf)

ISBN 978-80-247-5854-1 (print)

Georgina Guthrie

Láska podle Shakespeara

III.

Mým čtenářům s vděčností.

*Při věrných srdcích svazku o překážce –
ne, nemluvte mi. Láska láskou není,
když opuštěna, opouští též krátce,
neb změnu shledá-li, se sama změní:
Ach ne! Toť maják pevně stojící,
jenž nechví se, v bouř hledí, jež se šíří...*

(SONET 116)

Miranda a bouře

1916, olejomalba

John William Waterhouse (Anglie, 1849–1917)

Soukromá sbírka

Ambrey

1. KAPITOLA

Začátek

*Začátek vám povím, a libo-li, vzácné slečny,
můžete se podívatí na konec;
neb nejlepší ještě zbývá...*

(JAK SE VÁM LÍBÍ, JEDNÁNÍ PRVNÍ, SCÉNA DRUHÁ)

„Zatraceně, Matte. Můžeš si pospíšet?“ zabušila jsem na dveře koupelny. Určitě mě slyšel? Zkusila jsem kliku. Zamčeno. „Matte!“

Najednou se za mnou prudce rozletěly dveře Mattovy ložnice a v nich se objevil hlavní podezřelý v děravém triku a kratasech.

„Co děláš ještě v pyžamu?“ zívá a mžoural na mě slepenýma očima.
„Neměla bys už jít do práce?“

„Snažím se. Zaspala jsem. Mám tam být ani ne za půl hodiny...“
Znovu jsem se podívala na dveře od koupelny. „Ale když ty seš tady a Jo si šla zaběhat,“ ukázala jsem mu vzkaz, který mi Joanna nechala,
„tak kdo je sakra ve sprše?“

„Sarah. V půl desátý má pracovní pohovor.“

„Och.“

Okamžitě jsem sklapla. Když jsem se včera vrátila domů z víkendu na Grantovic chatě, všichni byli zalezlí u sebe a měli zavřeno. Copak tu Sarah zůstala na noc i v neděli, když měla druhý den ráno pohovor? Tak tohle bylo vážný.

„Sarah se musela v sobotu vystěhovat ze svého bytu,“ vysvětloval Matt. „Možná tu s náma chvíli zůstane – teda jestli ti to nevádí, samozřejmě.“

Zůstane? To jako myslí, že tady s náma bude *bydlet*?

„Už jsem to řekl Jo. Souhlasí.“

Takže když se mi to nebude líbit, budu ta zlá?

„Jo, jasně. Taky souhlasím. V pohodě.“

Potřebuju přestat pořád opakovat to slovo. Čím víc to říkám, tím víc zlá si připadám.

„Jenom jestli seš si jistá.“

Kousla jsem se do jazyka a přikývla.

„Super. Díky.“ Zalomcoval s klikou u koupelnových dveří. „Za tohle se omlouvám. Možná by ses mohla vysprchovat pozdějc?“ S nadějí se na mě zadíval.

Hm, jasně, včera jsem měla během ranní sprchy sex, pak další odpoledne na kulečnickovém stole, po kterým jsem použila jenom vlhčený ubrousky. Vysprchovat se pozdějc? Ani náhodou.

„Fakt si potřebuju dát sprchu. Jako... vážně.“

„Ááách, chápu. Sarah?“ zařval skrz dveře. „Můžeš sebou hodit?“ A s tím na mě zvedl obočí a opřel se o stěnu. „Takže sis užila pěkný víkend, co?“

Ach, Matte. Jako vždycky ti to až moc dobře pálí.

O půl hodiny později jsem běžela přes univerzitní nádvoří a během toho vytukávala Danielovi textovku. Nebyla jsem si jistá, jestli už bude vzhůru, ale potřebovala jsem se s ním podělit o svoje mizerný ráno.

Neměli bychom spolu telefonovat do jedný do rána!

Zaspala jsem a teď přijdu pozdě do práce!! A.

Ukázalo se, že Daniel je vzhůru a v naprosté pohodě.

Dobré ráno, krásko! Omlouvám se, že jsem tě zdržel tak dlouho.
Měla jsi zůstat u mě!

A k tomu, že přijdeš pozdě do práce, beru to jako ZNAMENÍ. D.

Ha ha. Jak ses vyspal? A proč jsi vzhůru tak brzo? V kolik máš být u otce v kanceláři, abys mu pomohl vybalit?

(Vidíš, jak jsem teď změnila téma?) A.

(Ano, máš můj obdiv. Mistrovsky provedeno, jako vždy.)

Spal jsem jako mimino. Tátovi půjdu pomoci v devět.

Budeš později v jednom kole? D.

Ty jsi spal jako mimino?
Cucal sis palec a počurával se?
Velmi atraktivní. A nejsem si jistá.
Kdo se ptá? A.

Tvůj oblíbený učitel kulečnicku. D.

V tom případě je ti celé mé odpoledne k dispozici. A.

A bude mi k dispozici i něco jiného?
Jsem si jistý, že se mě na to zeptá. Co mu mám říct? D.

Řekni mu, že je perverzní. A.

Znáš ho dobře! ;) Napíšeme si později.
Hodně štěstí s ledovou královnou. D.

Díky za důvěru.
Tak později. Miluju tě, námořníku. xo A.

Taky tě miluju, broučku. V práci budeš skvělá.
Ačkoliv... zapomeň na to. Ty VÍŠ, co mám na mysli.
Už teď mi chybíš. D.

A i když jsem mu na to neskočila, Danielovy ne-tak-jemné náznaky, že bych měla v práci skončit, mi neunikly. Ale v jedné věci měl pravdu – vyspala jsem se tak málo, že už jsem rovnou mohla zůstat u něj v bytě.

Rychle jsem vyběhla schody do děkanovy kanceláře a přitom si vybavila Danielův výraz, když mi včera večer předával klíče od svého apartmánu. Byl tak opravdový – zoufale chtěl, abych věděla, že můžu kdykoliv přijít a odejít, jak se mi zachce, a cítit se tam jako doma. Usmála jsem se a přejela v kapse prsty po přívěsku od Swarovského. Jenže jakmile jsem došlápla na poslední schod, úsměv mi opadl. Na druhé straně kanceláře u oken stála nová děkanka, Elaine Armstrongová, a poklepávala prstem o stůl, oči upřené na místo nade dveřmi. Zírala na hodiny.

Zhluboka jsem se nadechla, udržela hlavu vzhůru a otevřela prosklené dveře.

„Páni, to bylo šílené ráno...“ vyhrkla jsem, ale zastavila mě vražedným pohledem ještě dřív, než jsem se vůbec dostala ke stolu.

„Osm třicet?“

„Pardon?“

„V tuhle dobu vám začíná pracovní doba, je to tak? Osm třicet? Jste Aubrey Priceová?“

Mrkla jsem na hodiny. Přišla jsem o pět minut později.

V pokusu nevšímat si jejího mrazivého chování jsem k ní natáhla ruku.

„Ano, jistě. Aubrey Priceová. Ráda vás poznávám.“

A zatímco moje dlaň byla zpocená, ta její byla studená a suchá. *Kostnatý pařát* by pro ni byl výstižnější.

„Omlouvám se za těch pár minut zpoždění,“ pokračovala jsem a snažila se vyplnit to ticho. „Měla jsem to nejbláznivější...“

Stáhla ruku a znovu mě přerušila.

„Možná David Grant na věcech, jako je dochvilnost, netrval, ale já mám pro ni slabost. Můžete mě klidně nazývat pedantkou.“

Její stále nemilosrdné modré oči postrádaly jakoukoliv stopu humoru.

Pedantka? Dokázala bych vymyslet pár věcí, jak ji nazvat, ale „pedantka“ mě rozhodně nenapadla.

V žaludku se mi vzbouřily všechny žaludeční šťávy. Takže u ní není na omluvy nebo vysvětlení místo. Fajn.

„Už se to nestane,“ řekla jsem, setkala se s ní pohledem a nenechala se od ní zastrašit.

„Jsem ráda, že jsme si rozuměly.“

Utekla jsem ke svému stolu a otřela si dlaně do sukně. Líně kolem něj prošla a přejela přitom po pracovní desce svým pěstěným prstem s dokonalou manikúrou. Potlačila jsem nutkání se otrást.

„Minulý týden jsem tu byla,“ prohodila. „Kdybyste tu byla také, mohly jsme si o mých očekáváních promluvit.“

„Musela jste se zastavit během doby, kdy měla službu Gisele. Já pracuji v pondělí, ve středu a v pátek dopoledne,“ vysvětlila jsem.

„Jsem si vědoma vašeho rozvrhu. Zastavila jsem se tu v pondělí ráno. Nebyla jste tu.“

„Ano, to je pravda. Děkan mi dovolil vyměnit si s Gisele službu, abych mohla jít na zkoušku.“

„Chápu.“

Co chápeš, ty mrcho? Měla jsem podělanou zkoušku!

„Jsem překvapená, že vám děkan Grant nenavrhl, abyste se zastavila ve středu nebo...“

Prerušila mě mávnutím ruky. „Na tom nezáleží. A prosím nezapomeňte, že David Grant už tu nadále děkanem není. Jsem to já.“

„Jistě.“

„Budete si muset zvyknout na nový pořádek. A to brzy.“

Milá dámo, k tomu není na světě dost času.

„Dala bych si nějakou kávu,“ oznámila. „Nízkotučné mléko a jeden umělý cukr.“

A s tím se otočila na svém vysokém podpatku a odkráčela do zadní kanceláře.

Fajn, slečno Okázalé pózy. Tak teda kafe.

Zapnula jsem překapávač a vrátila se ke stolu, abych si otevřela e-mail. Po několika neúspěšných pokusech se přihlásit jsem to vzdala. Nalila jsem Elaine hrnek a došla s ním ke dveřím do kanceláře.

„Děkanko Armstrongová? Tady je ta káva.“ V obavě, aby mě nešežehl nějaký výboj z elektrického plotu, kdybych šlápla vedle, jsem ji položila na polici s knihami poblíž dveří. „A měly bychom zavolat na IT oddělení. Nefunguje mi heslo k e-mailu.“

„Nechala jsem ho změnit,“ promluvila kamsi do zdi před sebou, když vytahovala z police nějaké katalogy a následně je házela na podlahu. „Jakožto univerzitnímu studentovi nebyl váš přístup k tomuto e-mailu vhodný. Nikdy bych na tuto pozici studentku nepřijala, kdyby to bylo na mně. Gisele si s e-maily poradí sama.“

Cože? Když měl děkan Grant učinit nějaké rozhodnutí, které by ovlivnilo studenty, vždycky se mě ptal na můj názor. Ten už ale očividně není vítaný.

„Vyřídím tedy papíry.“ A s tím jsem popadla hromadu složek z pořadače před kanceláří.

Elaine se objevila ve dveřích hned za mnou, hrnek s kávou v ruce.

„Není třeba, abyste měla přístup i ke kartotéce. Vezmu si váš klíč.“

Odložila jsem papíry a sundala příslušný klíč ze svého kroužku. Když jsem jí ho vkládala do natažené dlaně, málem jsem skřípala zuby.

„Dobrý bože, co je tohle za kafe?“ Zhnuseně odložila hrnek.

S Davidem jsme se často smáli nad otřesností naší ranní kávy, ale i tak jsme ji oba vypili. Byl to takový náš vtip. S Armstrongovou o ní očividně vtipkovat nebudeme. Ve skutečnosti byly jakékoliv vtipy velmi nepravděpodobné.

„Je to President's Choice. Skvělá kanadská káva,“ odpověděla jsem.

„Na téhle kávě není skvělého *nic*.“ Odešla do své kanceláře a vrátila se s desetidolarovkou v ruce. „Příště radši Starbucks, ale pro tentokrát mi dojděte do Wymilwoodu a kupte mi šálek ranní kávy. Nechte ji tak. Zbytek si dochuťím.“

„Chcete, abych vám došla koupit kávu?“

Hlasitě nasála nosem vzduch, až jsem čekala, že jí z něj při výdechu vyšlehnou plameny.

„Je to problém?“

„Ne, vůbec ne. To je v pořádku. Jen jsem myslela, že je tady spousta věcí, co musím vyřídit...“

„Deset minut zdržení snad zvládnou,“ protočila panenky a vrátila se do své kanceláře.

No, došla jsem k závěru, že deset minut mimo její společnost zase nezní tak špatně. Popadla jsem kabelku a cestou ven jsem poslala Danielovi textovku.

Elaine si myslí, že moje kafe je hnusný. A.

Odpověděl, zrovna když jsem stála ve frontě.

Co jsem ti říkal?

Povýšená, blahosklonná ultra mrcha, že? D.

A to ani nezmiňuju nafoukaná, arogantní, se zálibou v ponižování lidí. ;)

Už nikdy nebudu zpochybňovat tvou schopnost použití nadbytečných přídavných jmen. Odpustíš mi to? A.

Možná bys mi to mohla vynahradit... D.

Mohla bych ti dneska večer uvařit večeři...
Nebo další masáž? Drbaní na zádech? :) A.

Ano, prosím, kurva ano a ANO! ;)
Právě jsi mi vylepšila den. Promluvíme si později. D.

Jak to, že se to Danielovi v mém případě vždycky povede taky? Prostě jen tak. Cestou zpátky k Northrop Frye Hall jsem si pobrukovala v naději, že horká káva rozpustí Armstrongové ledovou fasádu a zlepší jí náladu. Zůstalo jen u toužebného přání. Další hodinu a půl byla stejně tak hnusná jako prvních patnáct minut našeho nešťastného setkání. Ale když ve tři čtvrtě na jedenáct vtančil do skleněných dveří Daniel, moje dobrá nálada byla okamžitě zpátky.

Tričko s krátkým rukávem. Žádná bunda.

Takže zatímco jsem slintala nad jeho nádhernými předloktími, tiše jsem děkovala bohu za to, že už je jaro. A pak jsem si vzpomněla, kde to vlastně jsem. Elaine byla ve své kanceláři a dveře měla dokořán.

Mluvíli jsme s Danielem o tom, že bychom po mé promoci postupně zveřejnili náš vztah, alespoň tedy před univerzitními pracov-

níky. Ale tři dny po konci semestru mi jako postupné zrovna nepřípadalo.

„Danieli,“ zasyčela jsem a střelila očima k Elaininým dveřím. „Co tady děláš?“

Hravě se ušklíbl a mávnul rukou. „Uklidni se,“ zašeptal. „Byl jsem u táty v kanceláři,“ vysvětloval nahlas, tak aby ho Elaine slyšela. „Už teď mu chybíš. A *zvlášť* ta tvoje ranní káva.“

Varovně jsem se na něj zamračila. O co se tu sakra pokouší?

„To ráda slyším,“ odpověděla jsem sladce. „Taky se mi po něm stýská. Jaké měl ráno?“

Elaine vylítla z kanceláře s náručí plnou starých katalogů.

„Ach. Ahoj, Danieli,“ vyštěkla. „Zapomněl jsi, kde je kancelář rektora?“

„Ne, teď jsem tam byl – pomáhal jsem otci vybalovat,“ dodal a uctivě pokýval hlavou.

„A jak si užívá v tom pánském klubu?“

„Má se toho ještě hodně co učit.“

„Že by si ukousl příliš velké sousto?“ zeptala se a s nadějí pozvedla obočí.

„To si nemyslím. Spíš bych řekl, že se těší na nové pracovní výzvy.“

Zamyšleně se na něj zadívala.

„A co tě přivádí sem?“ zeptala se.

„Otec mě poprosil, abych se tu zastavil předat Aubrey tohle.“ A s tím na mě nenápadně mrkl a podal mi bílou obálku. Na přední straně bylo napsáno „*Doporučení*“, ale ten rukopis byl Danielův, nikoliv Davidův. „Chtěl, abys tohle měla, až si budeš shánět práci. Kon-

cem léta, samozřejmě,“ dodal Daniel. „Elektronickou verzi ti pošle e-mailem.“

„Díky, podívám se na to později.“

Zastrčila jsem obálku do tašky a Elaine se na Daniela podívala pohledem, který jasně říkal: *Tak fajn, vyřídil jsi, co jsi měl, a teď už padej.*

A Daniel své štěstí dál nepokoušel.

„Už bych měl jít. Jsem unavený. Myslím, že si dám po obědě šlofíka,“ prohodil a v očích mu hravě zaplálo. „Rád jsem tě zase viděl, Aubrey.“ Kývnul Elaine na pozdrav, ale úsměv mu přitom zmrzl na rtech a celý ztuhl. „*Děkanko* Armstrongová.“

Jediné, co tomu chybělo, bylo sklapnutí podpatků a *Heil, Hitler*. Vypochodoval ze dveří a celou cestu chodbou si pískal „Patience“ od Guns N’ Roses. Chytrák jeden.

Ledová *fraulein* s žuchnutím odhodila katalogy ke mně na stůl.

„Je tak domýšlivý,“ zamumlala si pro sebe. „Není divu, že se dostal do takových problémů.“ Mávla rukou ke stohu časopisů. „Tyhle vyhodte. Nebudu z nich nic objednávat.“

„Ale jsou to schválení dodavatelé.“

„Už ne. Vyžádejte si katalogy od těchto firem.“ A s tím mi podala seznam společností, o nichž jsem nikdy ani neslyšela. „S tímhle bincem si poradíme.“

S tímhle *bincem*? Jakým bincem? Nebylo to jednoduchý, ale potlačila jsem svoje nepřátelství a nasadila nucený úsměv.

„Udělám to hned, jen si odskočím na toaletu.“

Zamumlala si něco pod nos a vrátila se do kanceláře, zatímco já jsem zamířila i s kabelkou rovnou na záchod a zamkla se tam.

Domýšlivej? Není divu, že se dostal do problémů? Mrcha!

Položila jsem si tašku vedle umyvadla a vytáhla mobil. Daniel mi poslal textovku.

Neotvírej tu obálku před sestrou samotného Jacka Frosta.

V práci by to nebylo bezpečný. ;) D.

Nechala jsem ji tedy tam, kde byla, a vytočila jeho číslo.

„Ahoj, chystáš se mi to oplatit?“

„Nezačínej si se mnou,“ řekla jsem tichým hlasem.

„Nemůžu si pomoci. Jak dlouho že s ní budeš muset vydržet?“

„Já nevím. Sedm týdnů? Osm?“

„Osm týdnů? Ježíšikriste.“

„Podívej, nechci se o tom teď bavit, jasný? Co měla znamenat ta tvoje návštěva? Balancuješ s námi na hraně, víš to?“

„Ani ne,“ prohodil. „Je to součást mé kampaně na provalení našeho vztahu.“

Tiše jsem se zasmála. „Ty sis na to vymyslel kampaň?“

„Jo. A už ji mám celou hotovou. Mám na to grafy a statistiky pokrývající všechny možné hypotézy...“

„Jsem až moc unavená na to, abych pobrala, o čem to vlastně mluvíš.“

„Neměj strach. Jen tak plácám. Taky jsem vyřízenej.“

„Vážně půjdeš po obědě spát?“

„Rozhodně. Chceš se přidat?“

Usmála jsem se a přejela prstem kolem umyvadla. „Už jsem si myslela, že se nikdy nezeptáš.“

„Doufal jsem, že to řekneš.“

Slyšela jsem, jak se směje. A i když byly věci na půdě univerzity komplikované, jakmile jsme byli sami, byli jsme to jen my dva a naše láska. Jednoduché a prosté.

„Co kdyby sis po práci skočila k sobě a sbalila si tašku na noc? Vyzvednu tě na Union Station v půl druhý.“

„To zní skvěle.“ V zrcadle jsem si všimla, jak mi už jenom z pouhé myšlenky, že budu u něj v posteli – znovu v jeho náručí –, okamžitě zrůžověly obě tváře. „Nemůžu se dočkat.“

„Vím naprosto přesně, jak se cítíš.“ Rozesmál se a pak ztišil hlas. „A v tom je možná právě ten problém. Vím to *naprosto* přesně a nemůžu se kurva dočkat, až to budu cítit znovu.“

Během mé první tříhodinové pracovní směny mě Elaine Armstrongová ponížila až na cosi sotva víc než jenom uklízečku a donašečku kávy. Po mém rozhovoru s Danielem se uráčila dovolit mi roztržít poštu z vaků a celou dobu mě při tom ze své kanceláře pozorovala, zatímco já jsem v tihosti pěníla vzteky. Dala pojmu *micro-management* úplně nový význam.

Nesnáším ženy, které se za každou cenu snaží dokázat, že mají koule. Určitě je přece možné být silnou a přesvědčivou bez toho, abyste se chovala jako mrcha, ne? No, nejspíš to budu muset prostě skousnout a bojovat dál. Elaine to vytáčí k nepříčetnosti, když jsem

vůči tomu jejímu ledovému chování jen milá a usmívám se. Tak v tom budu pokračovat. Jak řekl Shakespeare, *zabiju ji laskavostí*.

A přesně tohle rozhodnutí se odrazilo na mém kroku, když jsem jela na Union Station, abych se setkala s Danielem. V metru jsem si vzpomněla na tu obálku, kterou mi dopoledne předal, a rychle jsem ji vylovila z tašky. Bude to zase další milostné psaní převlečené za dopis s doporučením? Jakmile jsem začala číst, rychle mi došlo, že jsem se spletla, ale i tak to bylo úžasný.

HODNOCENÍ VÝKONU

Datum: Pondělí 4. května

Zaměstnanec: Aubrey Priceová

Zaměstnavatel: Daniel G. Grant

Datum nástupu do zaměstnání: Sobota 2. května

Neoficiální pozorování prováděná během plnění zadaných *úkolů* dne 2. a 3. května

VEDENÍ

Slečna Priceová prokázala excelentní vůdčí schopnosti, často ve stresových a *tvrdých* situacích sama přebírala iniciativu.

SMYSL PRO POVINNOST

V případě nutnosti byla slečna Priceová při každém úkolu připravena vynaložit jakékoliv úsilí, které bylo třeba, aby bylo dosaženo rychlého, oboustranně *uspokojujícího konce*.

TÝMOVÁ PRÁCE

Slečna Priceová je extrémně *flexibilní* a kooperativní, vždy připravena ohnout se dozadu – či *dopředu* –, pokud by to vedlo k příznivým výsledkům. Od chvíle, kdy byla přijata, je zodpovědná za moje potřeby a plně mě podporuje, kdykoliv potřebuji povzbudit, abych dosáhl svých... cílů.

SPOLEHLIVOST

Slečna Priceová dychtivě přebrala svůj díl práce společně s úkoly, které jsem byl předtím nucen vykonávat sám. Jsem velmi rád, že mi tímto svým činem uvolnila ruce (zvláště tu pravou)!

ORÁLNÍ KOMUNIKAČNÍ DOVEDNOSTI

Zatímco její *orální dovednosti* neznají hranic, ty *komunikační* ještě musí být doladěny. Doporučuji hodiny správné výslovnosti, obzvláště ty, v nichž je kladen důraz na správnou... dikci.

POZIČNÍ NADŘAZENOST

Ačkoliv je poziční nadřazenost často odsuzována, všiml jsem si, že slečna Priceová využívá *jisté pozice* ke své výhodě. Nejsem proti tomu, aby s jejich pomocí dosahovala svých cílů, a pomáhala mi díky nim dosáhnout těch mých.

ZODPOVĚDNOST

Slečna Priceová si očividně velmi zakládá na své práci. Je mi vrcholným potěšením ji pod sebou zaměstnávat. Bez obav bych ji dpo-

ručil jako příkladného zaměstnance. Nicméně byste mi ji museli vyrvat z mrtvých a chladných dlaní, protože stručně řečeno, ona je prostě *uáááá*.

Podepsán: Daniel G. Grant

Když Daniel zaparkoval před Union Station, žaludek mi udělal salto. Políbí mě, nebo s tím počká, až budeme v jeho bytě? A zatímco jsem došla k autu a lezla dovnitř, doufala jsem v první možnost.

„Konečně.“ Přitáhl si mě blíž a dal mi pusy. Chutnal sladce a měl studený jazyk.

První možnost. Díkybohu.

Usadili jsme se na sedadlech, ale ještě než mohl Daniel nastartovat, popadla jsem ho za ruku. „Ještě vteřinku. Stavila jsem se cestou v knihkupectví a něco jsem ti koupila.“

„Tys koupila něco *mně*?“

„Hmm.“

Vytáhla jsem z igelitky sešit, který byl pro mě, a zbytek jsem mu podala.

„Tos nemusela,“ řekl, ale šklebil se u toho jako malý kluk, který právě dostal Happy Meal s tou nejlepší hračkou ze všech.

„Říkals, že neznáš dílo Rabíndranátha Thákura. Chtěla jsem se o něj s tebou podělit.“

„*Zahradník*,“ přečetl titulky a otevřel ji. Prolistoval několik prvních stránek a přelétl očima básně. „Díky. Velmi pozorné.“ Políbil mě na tvář.

„A *takhle* to, zlatíčko, vypadá, když zdvořile přijmeš dárek od někoho, koho miluješ.“

„Fajn,“ zvedla jsem oči v sloup. „Budu si to pamatovat.“

Mávl rukou k mému klínu. „A co je tohle?“

„Sešit. Přemýšlela jsem o tom, co jsi říkal, že si nechávám všechny věci v sobě. Teď, když jsem dokončila školu, mám čas na psaní pro radost. Myslela jsem, že bych to zkusila.“

„Skvělý nápad. Můžeš taky zaznamenávat všechno, co případně podělám,“ rozesmál se.

„Takhle jsem to nemyslela. Ale ty o mně píšeš. To si taky nemůžu vylít srdíčko?“

„Ale jistě. Jen vždycky taky nezapomeň říct *mně*, jak se cítíš, ano?“

„Nezapomenu,“ ujistila jsem ho. „Teď bych například ráda využila svou *poziční nadřazenost*. Můžeme už jet?“

Znovu se rozesmál. „Už jsi četla to mé hodnocení?“

„Ano, ty oprsklej hajzlíku.“

„Ale no tak, bylo to vtipné.“

„To bylo.“ Stiskla jsem mu ruku. „Kdys to napsal?“

„Když jsem dneska ráno vstal.“

„Taková kreativita v tak nekřesťanskou hodinu.“

Přehnaně trhnul hlavou. „Je to dar.“

A zatímco vyjížděl od obručníku, propletl si se mnou prsty.

O chvíli později jsme odbočili na Don Valley Parkway.

„Počkej, co děláme tady?“ zeptala jsem se.

„Musíme ještě udělat jednu životně důležitou zastávku, než pojedeme domů.“

„Ale no tak,“ zasténala jsem. „Je čas na šlofika...“

Zavrtěl hlavou. „Až uvidíš, kam máme namířeno, budeš ráda.“

A mohla jsem být seberozmrzelejší, protože jsem se už nemohla dočkat, až budeme oba nazí a já mu budu moci naléhavě připomenout svůj *mysl pro povinnost* a potřebu procvičit si *orální komunikační dovednosti*, ale když jsme dojeli na místo určení a mně došlo, co ta jeho životně důležitá zastávka znamená, *byla* jsem opravdu velmi ráda.

2. KAPITOLA

Nejkrásnější doba

... Jsi v nejkrásnější době svého žití...

(SONET 16)

Daniel mi přejel rty po líci a ten jeho dolíček ve tváři přiměl moje srdce poskočit radostí.

„Tohle je trochu riskantní.“ Pustila jsem tašku s podhlavníky a ob-
jala jsem ho kolem ramen. „Nejdřív jdeme nakupovat povlečení ani
ne třicet minut jízdy od kampusu, a teď se tady muchlujeme ve výtahu
u tvýho bytu...“

Objal mě volnou rukou.

„A jaký máš z toho riskantního muchlování pocit?“ zeptal se a po-
líbil mě na krk, až jsem se z toho jeho strniště zachvěla.

„Jako zlobivá holka.“

„Líbí se mi, jak to zní.“

Jemně po mně přejel rty a jazykem mi polaskal spodní ret. Pevně
jsem se k němu přitiskla.

„Pane Grante, máte snad v kapse podhlavník, nebo jste prostě jenom rád, že mě vidíte?“ zahihňala jsem se.

„Říkejte si tomu, jak chcete, slečno Priceová, ale já vás rozhodně rád vidím. A ještě mnohem raději vás uvidím úplně nahou, nejlépe u mě v posteli.“

Výtah zacinkal a on popadl tašky, které jsem předtím upustila.

„Vezmu to,“ řekla jsem.

„Ne, ty budeš otvírat dveře. Máš svůj klíč, že ano?“ zeptal se.

Sáhla jsem do batohu a vytáhla srdíčko od Swarovského. Daniel se usmíval, když jsem se pokoušela trefit klíčem do zámku. Prázdnou chodbou se nakonec ozvalo cvaknutí a on mi pokývl, abych vešla jako první. Kopnutím za námi zavřel dveře a odhodil tašky plné povlečení a polštářů na podlahu, než mě popadl do náručí. Musela jsem se ho chytit za ramena, když se se mnou začal točit dokola.

„Konečně!“ prohodil a lehce se pomazlil s mým nosem. „Mám povolení být neuvěřitelně laciný?“

„Povolení uděleno.“

„Vítej doma, lásko.“

„Bože, to je fakt laciný.“

„Zabij mě. Je mi to jedno. Jsem tak šťastný, že jsi tady.“

Vytáhl povlečení a roztrhl obal. V kuchyni otevřel posuvné dveře.

„Prádelna,“ vysvětlil a sáhl pro prací prášek. „Pokud by sis někdy potřebovala vyprat, klidně si posluž.“ Nacpal ložní prádlo do bubnu pračky a s rozzářeným pohledem se ke mně obrátil. „Není nic lepšího než pokřtít úplně nové povlečení.“

„Myslím, že bychom ho nejdřív měli udělat hodné vyprání.“

„Děláš si srandu?“ otřásl se. „Představ si, kolik lidí na něj při výrobě sahalo.“

„Takže budeme muset počkat, až se dopere a vysuší, než si budeme moct dát *šlofika*?“

„Rychlý program a pak půl hodiny v sušičce. Myslíš, že to zvládneš?“

„Jsem opravdu unavená,“ povzdechla jsem si.

Ušklíbl se a zavřel dveře od prádelny. Spánek byl to poslední, na co bych myslela, ale zdálo se, že jsme si osvojili náš vlastní jinotaj, kde odpolední *šlofik* znamenal, že na to *vlítne*.

„To čekání bude stát za to. A teď pojď se mnou.“

Odvedl mě do ložnice. Postel byla kompletně svlečená. Neptala jsem se, co udělal s povlečením od Sabriny, své bývalé přítelkyně, které mu dala jako dárek k novému bytu. Všechno bylo pryč a to mi stačilo. V šatně ukázal na pár prázdných tyčí.

„Svoje oblečení si můžeš pověsit sem. A taky jsem ti vyklidil první zásuvku u prádelníku.“

Usmála jsem se. „Nemyslíš, že trochu předbíháš, námořníku? Přinesla jsem si věci jenom na jednu noc a ty už vyklízíš skřín a pereš.“

Úsměv mu povadl. „Přehnal jsem to?“

„Miluju, když seš takhle nadšenej, že jsem tady, a oceňuju, že chceš, abych se tady cítila dobře, ale můžeme trochu zpomalit?“

„Omlouvám se. Jsem nadšený. Nejspíš jsem se nechal trochu unést.“

„Nechci ti to zkazit, jen prostě...“

„To je v pořádku, broučku. Já to chápu.“

Prohlédla jsem si Danielovu šatnu. „Takže ještě k tomu, že máš

všechno srovnaný podle abecedy, můžeme taky přidat třídění podle barev, co?“ Přejela jsem rukou po řadě košíl srovnaných podle barevných odstínů. *Organizované* nebylo ani zdaleka tak výstižné.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ prohodil.

„Jasně.“

„Vzpomínáš, když jsi tady byla v březnu a řekla jsi, že si myslíš, že trpím obsedantně kompulzivní poruchou? Myslelas to vážně?“

„Můj první dojem byl, že máš kolem sebe všechno neuvěřitelně organizovaný. Doufám, že jsem se tě nijak nedotkla.“

„Některé z mých výstředností musí vypadat divně,“ připustil. „Asi bych to měl vysvětlit.“

Vrátili jsme se do obývacího a společně se usadili na gauči.

„To nemusíš, Danieli. Takhle máš rád svůj domov.“

„Ne, nechci, aby to bylo takhle. Ne, že bych teda chtěl být bordelář, ale nadměrná pozornost k detailům – ta extrémní pořádkumilovnost – je to jen obranný mechanismus, na který jsem si zvykl.“ Vzal mě za ruku. „Potom, co mi Nicola vyhodila loni do vzduchu celý život a já se začal potýkat s tou úzkostí, mě dokázaly vyvést z míry ty nejdivnější věci. Snažil jsem se pracovat na své dizertační práci, a když jsem měl nepořádek na stole, doslova mě svédila kůže. Nedokázal jsem se soustředit, dokud nebylo všechno uklizené. Nebo jsem něco hledal v šatně, a když jsem to nemohl najít, strašně mě to rozčilovalo... Je to těžké vysvětlit, dokud se ti něco takového nestane...“

„Už chápu, co máš na mysli. Pokračuj,“ povzbuzovala jsem ho.

„Když jsem se vrátil zpátky do Kanady, bydlel jsem u rodičů a ti si všimli, že jsem až příliš zaměřený na to, aby byly věci *tak, jak mají být*.

Jako bych potřeboval nastolit pořádek u nedůležitých věcí, a tím si kompenzoval tu část svého života, která se vymyká kontrole. Máma říkala, že není špatné mít nějaký obranný mechanismus, pokud se z toho ovšem nestane posedlost. Zaskočilo mě, když ses v březnu začala ohánět termínem obsedantně kompulzivní porucha. Spoustu jsem si toho o ní přečetl. Vyděsilo mě to k smrti, víš?“

„Omlouvám se. Nejspíš to ode mě bylo tak trochu lehkovážný.“

„Nemohlas to vědět. Běžnému smrtelníkovi to musí připadat divné. Nemusím mít všechna modrá trička pohromadě. Už nejezdím každý den s autem do myčky. Svět se nezastaví, když nebudu mít knihy v knihovně srovnané v abecedním pořadí...“ Zhluboka vydechl a sevřel mi ruku. „Snažím se vypouštět ty nedůležité věci.“

„Pomůžu ti, jak jen budu moci,“ řekla jsem.

Sklopil pohled k našim spojeným dlaním. „Je vtipné, že v únoru, když moje matka navrhla, abych k sobě zkusil nepřítahovat tolik pozornosti tím svým bezchybným zevnějškem, doslova jsem se děsil myšlenky, že bych měl pochodovat po Martinově třídě v nevyžehlené košili nebo se strništěm na tváři. Vždycky jsem se snažil dbát na první dojem. Ale kupodivu jsem si to svoje ranní nešlechtění tak nějak podivně užíval. Měl jsem přitom pocit, jako bych cosi porážel.“ Potrásl hlavou a zamračil se. „Sakra, zní to, jako bych měl papíry na hlavu.“

„Ne, to teda ne,“ ubezpečila jsem ho.

„Nemyslíš si, že jsem blázen?“

„To jsem neřekla...“ zasmála jsem se a zavrtala se mu pod paži. „Díky, žes mi to řekl. Nenávídím se za to, že občas něco lehkovážně plácnu, aniž bych si uvědomila, jak tě to rozruší.“

„Prosím, neměj obavy. Jedna z mých nejoblíbenějších věcí na tobě je, jak jsi uvolněná a nenucená... Jak moc miluješ zábavu. Nemáš ani ponětí, jak mi to pomáhá.“

Netušila jsem, co na to říct, tak jsem ho místo toho políbila.

„Už jsem se dneska zmínil, jak moc tě miluju?“ zašeptal.

A zatímco mě začal líbat po celém krku, zapískala pračka. Zvrátila jsem hlavu a povzbuzovala ho, aby pokračoval.

„Vykašli se na to povlečení, Danieli. Myslím, že bychom si měli dát šlofíka tady na koberci...“

Sevřel mi koleno a vtiskl rychlý polibek na tvář. „Můžeš mi dneska pro jednou vyhovět?“

Když přendával prádlo do sušičky, lehla jsem si na gauč a dala si ruce za hlavu. Vyhovět mu? Jo, to bych mohla, protože upřímně, sledovat Daniela u pračky? *Tomu se říká předehra.*

„Já bych ale vážně ráda pokřtila ten koberec, víš?“ řekla jsem a zastrkovala poslední roh prostěradla ve snaze napodobit Danielův bezchybný styl. Se zděšeným výrazem přehodil přes postel přehoz.

„Víš, jak dlouho jsem tam nevysával?“ zeptal se a pomohl mi s prostěradlem.

„Tři dny?“ zkusila jsem.

„Ee-ee,“ odpověděl a přitáhl si mě do náruče. „Déle.“

„Čtyři?“

„Déle.“

Něžně mě políbil a začal mi rozepínat halenku.

„Pět?“

„Ne.“

Stáhl mi halenku z ramen a nechal ji spadnout na podlahu za mnou. Zachvěla jsem se, když mi přejel bříšky prstů po pažích.

„Rozhodně ne šest.“

„Trefa.“ Položil si moje ruce kolem krku a hluboce mě políbil, jazykem si pohrával s mým, zatímco mi rozepínal podprsenku. Už tak mě nohy sotva držely, díky tomu půlhodinovému muchlování na gauči. A když k tomu přidáme tohle, zbyla ze mě jenom hromada želé.

„Šest dní?“ zamumlala jsem. „Jsem ohromená a v šoku.“

„Tvrдый oříšek, co?“ prohodil mezi polibky. „Musel jsem se sám sebe ptát: ‚Mám se milovat se svojí nádhernou přítelkyní v egyptské bavlňe, nebo ji prostě vyválet v prachu a drobcích na koberci?‘ Vidiš to moje dilemma?“

Sundal mi podprsenku a odhodil ji na prádelník. A zatímco mi přejížděl palci přes bradavky, zavřela jsem oči a pevně se ho chytila za ramena ze strachu, že mi kolena každou chvíli vypoví službu.

„Ano...“ vydolovala jsem ze sebe.

Pomalu mi rozepnul sukni a stáhl mi látku z boků.

„Přestaň mluvit a polib mě, Aubrey.“

S radostí jsem udělala, o co mě žádal. Nabídla jsem mu rty a on mě mezitím vedl pozpátku k posteli, dokud mě neposadil na matraci. Položila jsem se a čekala, že se ke mně připojí, ale neudělal to. Zůstal stát a pozoroval mě. Přejížděl pohledem moje nohy tam a zpátky, na chvíli se zastavil u nader, než pokračoval k tváři.

„Věděl jsem, že už jen z pohledu na tebe, jak tu ležíš nahá v mojí posteli, budu doslova na vrcholu blaha,“ prohodil. „Ne, počkej.“ Stáhl mi kalhotky a odhodil je přes rameno. „Tak. *Ted'* je to perfektní.“

Popadla jsem ho za ruku, stáhla si ho k sobě a on se položil na bok a políbil mě. Bříšky prstů mi zlehka jezdil po břiše. Zatahala jsem ho za tričko.

„Jak to, že se to stalo znova? Jediná věc, kterou sis sundal, jsou ponožky, zatímco já jsem úplně nahá,“ řekla jsem.

„Já nevím, slečno Priceová. Možná bych si měl vzít ten dopis zpátky a udělat v něm nějaké drobné změny. Vaše iniciativa je poněkud laxní. Chtěla byste tuto situaci napravit?“ A s tím si přitáhl moji ruku k zipu u kalhot.

„A co kdybyste s tím něco udělal vy?“

„Ty chceš, abych se pro tebe svlékl?“ Usmál se.

„Takhle jsem o tom nepřemýšlela, ale sakra že jo.“ Zvedla jsem se na lokty. „A ráda bych k tomu i nějakou hudbu.“

Poodešel zapojit iPod. Copak to vážně udělá?

„Nějaké požadavky?“ zeptal se.

„Tu písničku od Style Council? Víš, tu sexy?“

„Paris Match‘?“

Přikývla jsem a brzy se ozvala smyslná hudba. Ohlédl se přes rameno a zakmítal obočím. Nemohla jsem si pomoc a musela se začít smát. Neměla jsem ponětí, jak dokázal zvládnout tu tenkou linii mezi roztomilým a sexy, ale povýšil tuhle svou schopnost až na hotové umění.

Přetáhl si tričko přes hlavu a několikrát s ním zatočil, než ho po mně hodil. Zahihňala jsem se a poslala ho kamsi vedle postele, za-

tímco on si začal rozepínat zip u kalhot a pomalu si je i s boxerkama stahoval dolů. Najednou je pustil na zem a odkopl stranou. Obdivně jsem zapískala a on se usmál a znovu se ke mně na posteli připojil. Přitiskl se ke mně a hřál mě svým tělem.

„Dobrá práce, i když příště bys to mohl trochu okořenit a zapracovat na nějakých vylepšeních – támhle je třeba dost místa pro tyč.“ Ukázala jsem na jeho čtecí koutek.

„Nepokoušej svoje štěstí,“ řekl a natlačil se mi mezi stehna. „O tomhle jsem snil celý den.“ Začal mi přejíždět rukama po těle, které byly okamžitě následovány rty a jazykem mě pokoušel tak, až jsem se začala celá třást.

„Já taky,“ vydechla jsem.

„Už tě nic nebolí?“ zeptal se a něžně si pohrával s mými řadry.

„Ne.“ Nadzvedla jsem boky, abych zintenzivnila jeho lehký dotyk prstů.

„Tahle písnička byla dobrá volba,“ zašeptal a začal se o mě do rytmu otírat rozkrokem.

Zvládla jsem jenom hrdelně zasténat. Jeho polibky a pohyby byly pomalé a něžné, ale moje reakce začínaly být čím dál naléhavější a zoufalejší. *Konec* s předehtou. Přetočila jsem ho na záda a posadila se na něj obkročmo. Zvedl ke mně pohled a jen zhluboka dýchal. Vyčkával.

Moje iniciativa že je poněkud laxní? Já mu dám laxní iniciativu.

Zvedla jsem mu paže za hlavu. „Nehýbej se.“ A pomalu jsem mu po nich přejela bříšky prstů.

Poskočilo mu hrdlo, jak hlasitě polkl, a sevřel v pěstech polštář. Sklonila jsem se k polibku a natočila se tak, abych mu *přesně* sklouzla po rozkroku.

„Nemůžu se dočkat,“ zavrčel, prohnul se v zádech a vystřelil boky proti mně. „Nenuť mě čekat...“

Zvažovala jsem to. Koneckonců on mě nutil čekat na pitomý prostěradla. Ale proč bych měla trestat i sama sebe? Takže jsem ho navedla tím správným směrem a spokojeně si povzdechla, když jsme konečně splynuli. Párkrát jsem se zavrtěla, abych se přizpůsobila jeho pohybům.

Syčivě se nadechl. „Och, ježíšikriste, Aubrey... Ty jsi tak... kurva...“

Zhoupla jsem se v bocích a sklouzla dlaní mezi stehna. Už jsem se nemohla dočkat té úlevy.

„Ty se mě vážně pokoušíš zabít,“ řekl tím sexy hlasem a nespouštěl přitom pohled z mých prstů.

Vpíjela jsem se do jeho přivřených víček s dlouhými řasami a sledovala, jak si pomalu olizuje spodní ret. Prsty opakovaně zatínal do polštáře za hlavou.

Zakroužila jsem pánví a v očekávání bezprostřední rozkoše ho do sebe přijala ještě hlouběji. Povzbuzoval mě a začal mi dlaněmi přejíždět po nohách. Během pár vteřin vibrovalo celé moje tělo úlevou a já se mu zhroutila na hrud'

„To netrvalo moc dlouho,“ prohodil.

Spokojeně jsem si povzdechla. „Už jsem *to* nedokázala vydržet.“

Daniel se usmál, vzal do dlaní mou tvář a uchvátil moje rty. Pak mě popadl za boky a znovu si mě několikrát narazil na sebe. Naše těla jako by byla dokonale synchronizovaná. Sklonila jsem se k němu a žár z jeho hrudi kontrastoval s mými chladnými nadry.

„Nechci, aby to už skončilo...“ zalapal po dechu „... ale je to tak dobré...“

A pak byl pryč, ztracený ve svém vlastním momentu naprostého štěstí. Držel si mě u sebe a já zůstávala celou tu dobu naprosto nehybná, s tváří zabořenou v jeho krku. Pod dlaní mi vyrovnaně bušilo jeho srdce a jedinými zvuky v místnosti byly hudba a náš dech.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala jsem nakonec.

„Jsem víc než jen v pořádku. Je to kurevsky velkolepé.“

Opřela jsem se o něj čelem a láska k němu mi proudila každým pórem těla. Přála jsem si, abych takhle mohla zůstat navěky. K mé smůle se mi začaly ozývat svaly ve stehnech, takže už další minuta byla dost nepravděpodobná, natož celá věčnost.

Musela jsem se pohnout, ale kdybych se převálila na postel, pěkně bych tu čerstvě vypranou egyptskou bavlnu zaneřádila – skutečné dilema.

Takže jsem udělala to jediné, co jsem mohla – odtáhla jsem se z jeho náruče a předvedla něco, co vypadalo jako hodně trapnej dvojitej odpíchnutej rittberger ven z postele a rychle spěchala do koupelny. Rozhodně to nebyl žádný elegantní odchod. Ale vážně – copak existuje nějaký elegantní způsob, jak se vypořádat s nevyhnutelnými mokkými fleky na prostěradle?

„Kam to jdeš? Koukej sem okamžitě jít a muchlovat se se mnou,“ přikázal mi.

„Jenom vteřinku. Nechci mít na prostěradle potopu.“

Rozesmál se a na prahu koupelny jsem ho zaslechla, jak si něco mumlá pod nos. Rychle jsem se očistila, umyla si ruce a vrátila se

do ložnice. Natáhla jsem si kalhotky a popadla ze země jeho pohozené tričko, než jsem zamířila z pokoje ven.

„A teď děláš jako co?“ zavolal za mnou. „Máš se ke mně po sexu tulit!“

Vzala jsem Danielův výtisk *Zahradníka* a znovu si k němu vlezla do postele, ale to už seděl mezi polštáři opřený o čelo postele a překrytý přehozem.

„Myslela jsem, že bychom se mohli tulit a zároveň si číst.“

„Aha, chápu. V tom případě...“ odmlčel se a podal mi jeden podhlavník. Pohodlně jsem se usadila vedle něho.

„Můžeš mi najít originál té básně, kterou přeložil Neruda? Tu, co jsem ti zhudebnil?“ zeptal se.

Nalistovala jsem třicátý verš a sledovala, jak se mu hýbou rty, když si ji potichu pročítal.

„Je to naprosto přesné. Nemůžu uvěřit, že jsem si ty dva básníky nespojil. Tolik jsem se soustředil na to, abych našel nějakou báseň od Nerudy, kde by se objevoval západ slunce, že to vypadá, jako bych měl klapky na očích. Co dalšího bys mi doporučila?“ Začal si procházet obsah.

„Přečti si úvodní dialog, aby ses dostal do kontextu,“ navrhla jsem. „Možná bychom ho měli přečíst nahlas. Ty budeš sluha a já budu královna.“

„To je škatulkování.“

Plácla jsem ho přes paži. „Nebud' hlupák. Kazíš nám tulení.“

„Promiň. Tvůj pokorný služebník prosí za odpuštění. Pokračuj.“

„Nemůžu. Čteš první.“

„Tak jo.“ Zavřel oči a našpulil rty.

„Co to děláš?“

„Dostávám se do role.“

„Zapomeň na to,“ rozesmála jsem se a vytáhla se do sedu.

„Ne, vrať se. Omlouvám se. A tentokrát už vážně. Začínám.“ Odkášlal si a já se znovu pohodlně opřela. *„SMILUJ SE, má královno, nad služebníkem svým!“*

Naklonil knihu, abych dobře viděla na stránku. *„Shromáždění je skončeno a moji služebníci všichni již odešli. Proč přicházíš v tuto pozdní hodinu?“*

„Heh. A to jsem si myslel, že jsem byl brzo.“

„Danieli, můžeš se soustředit?“ rozesmála jsem se a vrátila jeho pozornost zpět ke stránce.

Usmál se a společně jsme pokračovali ve čtení. Když jsme došli na konec stránky, čekala jsem, až bude pokračovat, ale zdálo se, že si četl napřed a přemýšlí o nadcházející pasáži. Znovu promluvil už o poznání jemnějším hlasem.

„Učiň mě zahradníkem svého květného sadu.“

„Jaké budou povinnosti tvé?“

„Sloužiti tvým dnům prázdně. Budu ošetřovati travnatou stezku, kde se z rána procházíš, kde na každém kroku budou nohu tvoji chválou vítati květiny, dychtivé zemřítí.“ Rychle otočil stránku a dokončil zbývající služebníkovu řeč.

„Co bude tvou odměnou?“ přečetla jsem.

Když předčítal další pasáž, vzal mě za ruku.

„Směti držeti tvé malé ruce jako něžná poupata lotosová a navlékati řetízky z květin nad tvé zápěstí; barviti chodidla nohou tvých

rudou šťávou lupenů ašokových a slíbati stopu prachu, jež by tam snad zůstala.“

„Prosby tvé jsou vyslyšeny, služebníče můj, budeš zahradníkem mého květného sadu.“ Zavřela jsem knihu. „No?“

„Páni.“

„Líbí se ti to?“

„Miluju to. Ta obraznost... ty emoce... a ten služebník je přesně můj typ. Jen kdybys byla tak vstřícná jako jeho královna.“

„Co to má znamenat?“

„Říkal, že jí chce sloužit v jejích nudných dnech, a ona s tím prostě takhle jednoduše souhlasila.“ Lusknul prsty. „A to chci i já s tebou. Když mě necháš.“

„Námořníku, můžeš mi sloužit, jak je libo,“ pronesla jsem.

„Ale nejdřív musím počkat, až se vrátíš domů od toho mučení s Elaine Armstrongovou, že?“ zašeptal mi do rtů.

Obrnila jsem se proti další přednášce na téma zbytečného trvání na svých pracovních závazcích, ale žádná nepřišla. Místo toho mě políbil a šťouchl do mě nosem.

„Tak co kdybychom si zašli na večeři?“

„Myslela jsem, že uvařím. Co by sis dal?“

„Uděláš mi rizoto? Je to tvoje specialita, ne?“

„Dělám kulervoucí rizoto, ale pochybuju, že máš ty správný ingredience.“

Zatvářil se uraženě. „Jsem si jistý, že mám.“

„Rýži Arborio a hříbky?“

„Fajn, tak nemám správné ingredience.“ Podíval se na hodiny. „Teď už se mi na nákup nechce. Můžeme se tam stavit ráno a udělat si rizoto zítra. Tedy předpokládám, že tu zítra budeš. Což je ode mě asi trochu troufalé...“

„Moc ráda ti zítra udělám večeři.“

„Výborně.“ Usmál se a přitáhl si mě blíž. „Tak proč se dneska nenajíme někde venku? Pět minut odsud je ústřicový bar. Můžeme si tam najít klidný koutek, kam zmizet.“

„Nebo si můžeme objednat pizzu...“

„To nezní moc oslnivě,“ podotknul.

„Nepotřebuju oslnovat.“

„Možná, ale zdá se, že *tuhle* egyptskou bavlnu si užíváš. Musela ses hodně snažit, abys ji uchránila před... Jak jsi to předtím řekla?“

„Před potopou,“ zopakovala jsem.

„Jasně, před *potopou*.“ Uchechl se. „Takže? Ústřice? Působí jako afrodisiakum, víš to?“ prohodil a přejel mi bříšky prstů po spodním rtu. „A v tom baru mají opravdu famózní...“

„Afrodisiakum. *Jasně*.“ Usmála jsem se a hravě ho kousla do prstů. „Obleč se, Danieli. Jdeme ven.“

3. KAPITOLA

Rým

Kdy uvidíte, že bych napsal rým?

(MARNÁ LÁSKY SNAHA, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA TŘETÍ)

Julie si do telefonu hlasitě zívla. „Seš si jistá, že jsem tě ne-
vzbudila?“ zeptala jsem se.

„Ne, jsem vzhůru. Jsem...“ Znova si zívla. „Sakra, promiň. Jsem
úplně vyřízená. Tohle představení mě zabíjí. Hele, ty mi voláš z práce?“

„Tak trochu. Zrovna jdu do Starbucks pro ztracený kafe Elaine
Armstrongové.“

„To ho nemůžeš udělat v konvici v kanceláři?“

Nasadila jsem svůj nejlepší příliš horlivý hlas. „To nemůžete mys-
let vážně. Nikdy bych nic takového nepozřela.“

„Ale ne. Takže úplná mrcha?“

„Přímo epickejš rozměrů. A myslím, že to kafe nenávidí mno-
hem méně než mě.“

„Jak tě může nenávidět? Vždyť tě nezná.“

„Ale co už. Prostě se usmívám a přikyvuju, což ji vytáčí k nepřičetnosti. Neví, jak na to má reagovat.“

Rozesmála se na celé kolo, ale pak rychle změnila téma. „Tááák-že... tvůj včerejší e-mail bohužel k mé smůle postrádal všechny detaily. *Viš, co myslím*. Vyklop to, ženská.“

„To dáma nikdy neprozrazuje...“

„Blbost, Aubrey. Mluv!“

Usmála jsem se na chodník. „No, byl úžasnej.“

„Očividně! Jaká byla chata?“

„Nádherná. Obrovská. Vlastně *směšně* obrovská.“

„Do háje, nemůžu se dočkat, až ji uvidím! A muchlovačky? Jakéj je?“

„Nádhernej,“ odpověděla jsem a usmívala se u toho jako blázen.

„A směšně obrovskej?“ popichovala mě.

„Julie!“

Potřeštěně se zahihňala. „Dělám si srandu.“

„To teda doufám, úchylačko. Ale jo, je úžasnej. A vtipnej a sladkej a romantickej a sexy...“

„A ty seš v tom až po uši.“

„Naprosto.“

Povzdechla si. „Já taky.“

„Jo? Jde to s Jeremym dobře?“

„To sakra že jo.“

„Podívej se na nás, co?“

„Já vím. Šílený. Takže Daniel ti dal klíč od svýho bytu? Nastěhuješ se k němu?“

„Ne, ale chce, abych mohla přicházet a odcházet, kdy se mi zachce. I kdyby třeba nebyl doma. Poslední dvě noci jsem spala u něj.“

„Seš ráda v jeho společnosti?“

„Naprosto. Máme teď tu svoji bublinu, ale jde nám to spolu skvěle. Občas jen odpočíváme a čteme si, nebo mi hraje na kytaru. Taký pracuje na své dizertační práci a já se jen tak poflakuju kolem a něco si píšu. V pondělí jsme byli venku na večeři, ale včera jsme jeden druhému uvařili. Bylo to fajn.“

„A jaký to bylo na veřejnosti? Divný?“

„No, do promoce asi budeme ještě oba trochu vyšilovat. Šli jsme do jednoho ústřicovýho baru v Distillery.“

„Ústřice, jo? Jaké zklamání.“

„Proč? Byly skvělé.“

„Vlítli jste do horizontální polohy teprve před pěti dny a už používáte afrodisiaka v jídle? To je ubohý.“

Rozesmála jsem se a zavrtěla hlavou.

„Podívej, ty odborníku, musím jít. Jsem ve Starbucks. Odpoledne budu u sebe v bytě, kdyby sis chtěla ještě pokecat. Musím si vyprat a tak. Doufám, že Daniel nevyletí z kůže, když tam dneska zůstanu i přes noc. Chci si taky trochu popovídat s Mattem a Jo.“

„Jsem si jistá, že to pochopí. Když tě nezastihnu odpoledne, promluvíme si pozděj v týdnu, dobře?“

„Jasně. A jen tak mimochodem, nemůžu se dočkat, až uvidím to představení.“

„Ááá, díky. Bude skvělý vás tam všechny mít.“

Rozloučily jsme se a já se postavila do příšerně dlouhý fronty na předražený kafe u Starbucks. Když jsem se vrátila na Vic, strávila jsem zbytek své nudné pracovní směny zastrkováním pozvánek na promoci do obálek.

Elaine nevydržela na jednom místě déle než pět minut. Celé ráno pochodovala po vnější kanceláři jako piraña, která hledá nějakou kořist, a nestále mluvila do svého handsfree. Většinu času to vypadalo, jako by si povídala sama se sebou. Z toho jejího věčného kňučení mi šel mráz po zádech. A ztuhla jsem pokaždý, když prošla okolo mého stolu.

Většina jejích hovorů byla osobních a ty šeptaný drby nebyly ani zdaleka tak diskrétní, jak si myslela. Vždycky, když mě mījela, střelila pohledem k desce mého pracovního stolu, jako by čekala, až něco podělám. Co bych asi tak mohla zkazit? Jediný, co jsem dělala, bylo, že jsem zastrkovala pozvánky do nadepsaných obálek. Během jednoho jejího kolečka jsem využila příležitosti a našla svou vlastní. Vidět ta slova *Pozvánka na slavnostní promoci*, vytištěná nad mým jménem, z toho konečně udělaly skutečnou událost. A s pocitem nevšední hrdosti jsem ji vložila do obálky a hodila si ji do tašky.

V jedenáct dvacet pět, zrovna když jsem zvažovala, že už vypadnu, zvedla Elaine hlavu k hodinám. Čekala jsem, že mě propustí, a tak jsem zbylé pozvánky srovnala na jednu hromadu.

„Jak daleko jste se dostala?“ zeptala se.

„Právě jsem dokončila všechny s příjmením začínajícím na J.“

„Mohla byste zůstat do dvanácti a pokusit se dodělat L? Gisele bude mít odpoledne na starosti důležitější věci.“

Přemýšlela jsem o tom, že bych to odmítla, ale nakonec jsem se na ni místo toho mile usmála. „Jistě, když to Gisele pomůže.“

„Dobře. A nechte odemčené dveře. Čekám návštěvu.“

Zmizela do své kanceláře, ale nechala pootevřeno. Já se mezitím znovu chopila pozvánek. Nechtěla jsem tu zůstat déle, než bylo nutné, ale ať se propadnu, abych jí dala najevo, že mi způsobila nepříjemnosti. A jak jsem pracovala, snažila jsem se nekontrolovat pořád mobil kvůli příchozím zprávám, ale bylo to zbytečný. Stejně jsem se na něj každých pár minut dívala a vždycky našla nějakou další zprávu od Daniela.

Občas jako by to byla jenom náhodná poznámka:

Připomeň mi, že si mám s Bradem domluvit půjčení jeho dodávky, abychom vyzvedli loď. D.

Občas to byla náhodná otázka:

Jsem v obchodu. Red Rose čaj, nebo Tetley? D.

A někdy ve mně jeho slova doslova vyvolala touhu být s ním:

Chybí mi tvá chuť. Nemůžu se dočkat, až tě znovu políbím. D.
